

апартамент). Т.нар. ‘неофициални’ гостувания се извършват без особена предварителна подготовка, често се уговарят в последния момент, по някакви спорадични поводи или най-често без повод или не се уговарят изобщо. Обикновено гостите се събират в кухнята, общата трапеза не е най-важната част от празнеството, тя е по-скромна, и сравнително бързо приключва.

И при двата типа гостувания неимуемо се стига до изпълнение на песни на края на вечерта, това е нещо като задължителна част от общото празненство, като финал на общата трапеза, но репертоарът от изпълняваните песни и начинът на изпълнението им в двата случая са доста различни (при все че може да има известни повторения).

При т.нар. ‘официални’ семейни празненства изключително рядко се изпълняват общо (т.е. от всички участници в празненството) песни. Господстват индивидуалните изпълнения, като всеки един от циганите си има ‘своя’ песен, която обича и която винаги изпълнява при подобни случаи (‘подарява я’ според общоприетия израз). Всъщност в случая се повтаря трайно установения модел на поведението на гостите на семейни тържества (сватба и кръщение), който се повтаря при различните цигански групи в страните от бившия СССР. На циганските сватби не свирят цигански музикални състави, това се смята за унижение в циганска среда (едни цигани да обслужват други цигани), затова се наемат музиканти не-цигани, които познават циганския репертоар. Циганите, поканени като гости на сватбата, са задължени да поздравят младоженците с по една песен или танц.

Репертоарът на песните, изпълнявани по време на ‘официалните’ гостувания, включва изцяло цигански песни. В цялото постсъветско пространство, и сред цигани, и сред не-цигани, като господстващ образец за циганско музикално-песенно изкуство са утвърдени песните от “тип Театър ‘Ромэн’“, за които вече стана дума. В крайна сметка тази циганска музика се превръща в един от основните маркери на циганската култура и циганската иден-